

ת"פ 62844-02/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה נגד camelah Nakla

בית משפט השלום ברملה

ת"פ 62844-02/16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה נ' נקלה(אסיר)
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיא פרונקל (שייפמן) ליאורה

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה
הנאשמה

נגד
נקלה
הנאשמת

הכרעת דין

אני מורה על זכואה של הנאשמת מחמת הספק מעבירה של כניסה לישראל ללא כדין באישומים הראשון, החמישי והשישי, ומרשעה את הנאשמת בעבירה גנבה באישומים השני, השלישי, הרביעי, החמישי והשישי.

אני מרשעה את הנאשמת בעבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו ובעבירה של התחזותcadem אחר במטרה להונאות על פי עובדות האישום הראשון.

כתב האישום:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום הא�ז ששה אישומים ומהיחס לנאשמת על פ"י עובדות האישום הראשון עבירות של כניסה לישראל שלא חוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל תש"ב-1952, עבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של התחזותcadem אחר במטרה להונאות, עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק, ובאופן שביום 24.2.16, בשעה 10:22 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברملה, שהתה הנאשמת, שהינה תושבת הארץ בישראל, וזאת מבלתי שהיא בידה היתרי שהיא ו/או תעסוקה כדין.

נטען כי בנסיבות המתוירות פנה השוטר שנידר יוסף לנאשمت, בקש ממנו להזדהות. הנאשמת סרבה להזדהות ונסתה להמלט מהמקום. השוטר אחז בידה והובילה לנקודת משטרת (להלן: "הנקודה").

נטען כי בנקודת התקשה הנאשמת לשוב ולהזדהות, והשיבה שמה עפ"י, והצביעה על תעודת זהות (להלן):

עמוד 1

"התעודה") אשר נמצאה בארנקה על שם עפאל כלותי ת.ז. 0807867700, ומשנתקלה שהתמונה בתעודה אינה דומה לנאשمت, הוצאה האחרונה CISI ראש מתיקה, שמה אותו על ראה ואמרה "תסתכלו שוב ותראו שאני דומה".

האישום השני מייחס לנאשמת עבירה של גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובאותן נסיבות, בסמוך לשעה 08:08, הגיעו גב' נלי שחר (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כشبתיקה טלפון נייד מסוג HTC בצדע לבן. מיד ובסמוך נגישה הנאשمة למטלוננט, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

באישום השלישי מייחס לנאשמת עבירת גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובאותן נסיבות, בסמוך לשעה 09:09 הגיעו הגב' רימני לוי (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כشبתיקה טלפון נייד מסוג "סמסונג". נטען כי מיד ובסמוך ובנסיבות המתוירות הנאשמת נגשה למטלוננט, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

באישום הרביעי מייחס לנאשמת עבירת גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ובאופן שבמועד האמור באישום הראשון ובנסיבות המתוירות, בסמוך לשעה 11:00 הגיעו הגב' סנדו גני (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כشبתיקה טלפון נייד "סמסונג" בצדע לבן. מיד ובסמוך ובנסיבות המתוירות הנאשמת נגשה למטלוננט, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הטלפון.

האישום החמישי מייחס לנאשמת עבירת גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק וUBEIRA של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, ובאופן שניים 17.2.16 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברמלה, שהתה הנאשمة שנייה תושבת הארץ, בישראל, מבלי שהיא בידה היתריה שהיא או תעסוקה כדין.

במועד הנ"ל הגיעו גב' לוסקי (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה, כشبתיקה ארנק בצדע אדום (להלן: "הארנק") שהכיל שתי תעוזות זחות, שני כרטיסי קופת חולים, 200 ל"נ ושתי תМОנות.

מיד ובסמוך נגישה הנאשمة למטלוננט, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הארנק.

האישום השישי מייחס לנאשמת עבירה של גנבה לפי סעיף 384 לחוק, וUBEIRA של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, ובאופן שניים 29.7.15, בשעה 13:28 או בסמוך לכך, בשוק העירוני ברמלה, שהתה הנאשمة שנייה תושבת הארץ מבלי שהיא בידה היתריה שהיא או תעסוקה.

במועד הנ"ל הגיעו הגב' רודה בר-נביא (להלן: "המתלוננת") לשוק ברמלה כشبתיקה שני ארנקיים (להלן: "הארנקיים") שהכילו 535 ל"נ, כרטיס אשראי, תעוזת זחות וכרטיס קופת חולים.

מיד ובסמוך ובנסיבות האמורים, נגישה הנאשمة למטלוננט, שלחה ידה לתיקה ונטלה ממנו את הארנקיים.

מענה הנאשمة:

בישיבת יומם 14.11.16 הנאשמת השיבה לכתב האישום.

הנאשمة כפירה במiosis לה באישומים הראשון, השני, השלישי והישי והודתה במiosis לה באישום החמישי.

במועד הנ"ל בא כח המאשימה הצהיר כי הוראת החוק שעניינה עבירה גניבה המיוחסת לנאשמת באישום הראשוני, נמחקה מההוראות החוק בעובדות האישום הראשון (עמ' 11 לפרקוקול).

פתח-דבר:

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התחזות אדם אחר במטרה להונאות וגניבה.

מצאיי במקורה הנדון לחלק את הכרעת הדין באופן שאתייחס לכל עבירה בנפרד, ראשית אדון בעבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל המייחסת לנאשמת, ובהמשך בעבירות הנוספות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות אדם אחר במטרה להונאות, ועבירות הגניבה.

האם הتبיעה הוכיחה כי הנאשمت שהתה בישראל שלא כדין?

הנאשمت נעצרה בתחום מדינת ישראל, בשוק ברמלה ביום 24.2.16.

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של כניסה לישראל שלא כדין במועדים 17.2.16, 24.2.16 ו- 29.7.15.

שוק ברמלה מוצבות מצלמות אשר מתעדות את הנעשה בשוק.

השוטר יוסף שניידר משמש כמש"ק במרכז העיר ברמלה ומדבריו עליה כדלקמן: "יש לי בנקודתה את המצלמות של כל השוק... יש לי מסך גדול עם 13 מצלמות..." (עמ' 42 שורות 21 - 22).

דבריו העד עלה כי הוא צפה בסרטונים שתועדו במלמות, וכך בעבירות שביצעו בשוק, עבירות גניבה.

השוטר זיהה בסרטון את החשודה במספר ארועי גניבה, מבלי לדעת מי היא.

לדבריו ושלשו, כל גניבה בשוק הוא מתייק ושם מצד כי המצלמות שומרות שבועיים, כדי שזה לא יאבז. כל גניבה שהוא יודע שהגישי תלונה הוא שם אותה בצד, והאשה מוכרת לו מגניבות קודומות. הוא מכיר אותה בתור 'הganbat' אבל לא ידע מי היא כי הייתה מצולמת אצלו במספר ארועים לפני כן (עמ' 43).

כאמור ביום 24.2.16 נעצרה הנאשמת בשוק ברמלה.

את העובדה שהנאשمت נכנסה ושהתה בישראל במועדים הנוספים המייחסים לה בכתב האישום, ניתן ללמוד מהתיעוד בסרטונים. האירועים נשוא האישום החמשי והשתי מתוועדים הסרטונים שהוגשו כראיות.

משמעותה המאשימה הוכיחה את העובדה שהנאשמת שהתה בישראל במועדים הנוקבים בעבודות כתב האישום.

המואשימה הציגה כראיות את המוצגים ת/13 ות/14, תעודות עובדי ציבור, מהן עולה כי במועדים המិוחסים לנאשמת בכתב האישום לא החזיקה הנאשمت באישור כניסה לישראל מכל סוג שהוא.

זאת ועוד, הנאשמת הודהה כי שתה בישראל שלא כדין ביום 17.2.16, בمعנה לכתב האישום בעובדות המិוחסות לה באישום החמיší, המיחס לה, בין השאר, עבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

המסקנה המתבקשת מהאמור לעיל היא שהנאשמת שתה בישראל שלא כדין.

דא עק"א, באמرتה במשטרה, המוצג ת/11, טענה "אני בת 57 נכנסת לישראל בלי אישורים - יש החלטה כי מי שהוא מעל גיל 50 נכנס לישראל בלי אישורים" (גלוון 3 שורה 75, גלוון 4 שורות 89-88). כמו כן במסגרת עדותה עדת הגנה, כפירה הנאשנת בכך שהיא נכנסה לישראל שלא כדין וטענה כי מפתת גילה לא חל עליה איסור כניסה לישראל.

משמעותה, מדובר עליה כי לכואורה הודהה בעובדה שאינה מהווע עבירה בנסיבותה שלה בשל גילה.

במהלך הסיכומים ההגנה הציגה כראיה את המוצג ססמן כ- נ/2, שענינו תאום הפעולות בשטחים, ענף אג"ם, קובץ פקודות קבוע מחודש נובמבר 2015, פקודת מתפ"ש - סטאטוס הרשות לכינוס פלסטינים לישראל ליציאתם לחו"ל ולמעבר בין איז"ש לבין רצעת עזה המתיחס לחודש נובמבר 2015, לכואורה המשמע מתיחס לתקופה בה ארעו האירועים נשוא האישומים למעט האישום השישי, המתיחס למועד מוקדם יותר.

המסמך עניינו פירוט סטאטוס הרשות באיז"ש, פעילות המעברים באיז"ש.

תחת ראש פרק "تنועת אוכלוסיות בישראל" נרשם כדלקמן: "אישור כניסה פلس' לישראל ללא צורך בהיתר לגברים מגיל 55 ומוללה ונשים מגיל 50 ומוללה - בהיעדר מניעה בטחונית".

בא כח הנאשנת טען כי לאור פקודת מתפ"ש הנאשנת, שנינה ילידת 1958, הייתה רשותה להיכנס לישראל, ומשכן, יש הזכות מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

באופן בו מיוושמת הפקודה, כיצד מתאפשרת בפועל כניסה לישראל למיחסם, בא כח הנאשנת הבahir כי בעת שmaguaה הנאשנת למיחסם היא נבדקה באמצעות זהותה שלה ובאמצעות התמונה שלה, מול המופיע.

לצ"י לאחר שהנאשנת כפירה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, במהלך עדותה בבית המשפט ועובד לסיכון ב"כ הצדדים, עתירה המואשימה לאפשר למואשימה להגיש ראיות הזמה בסוגיה זו. ההגנה התנגדה. חרף ההתנגדות נעתרתי לבקשתה. סברתי כי יש מקום לאפשר למואשימה להזים הטענה (ראו החלטתי מיום 6.9.17, עמ' 86 - 87).

דא עק"א, בישיבת יום 2.10.17 ה坼ירה בא כח המואשימה שלא עלה בידה לאתר את הגורמים שבידם האפשרות

להבהיר הסוגיה, משך, ועל מנת שלא לדחות את הדיון, חזרה בה מבקשתה לזמן עד הזמה.

ב"כ המאשימה בסיכון טענה כי לנשאת אין היתר כניסה לישראל והדבר עולה מטעות עובד הציבור. טענה כי הנשאת לא טענה במענה לכתב האישום את הטענה שנטענה במהלך הדיון וב███ום, קרי, שבשל גילה לא עברה עבירה.

טענה כי אין הדעת סובלת שהנאשם לדבריה נכנסת לישראל באופן שהוא למבחן, מוסרת בעלפה את מסטר תעודת הזהות שלה לחיללים, או את גילה, מבלתי להציג תעוזות ומבלתי להציג מסמכים, והעומדים במבחן מקבלים את דבריה ומתרימים לה להיכנס לישראל.

הפנתה ב"כ המאשימה לסעיף 1 בפקודת מתפ"ש, טענה כי מהסעיף נלמד כי ניתן להנפיק אישור ללא צורך בהיתר בהעדר מניעה ביטחונית.

משך עטרה להסיק מהאמור, שנדרשת בדיקה לגבי קיומה של מניעה ביטחונית, או העדר מנעה ביטחונית, וטענה כי זו לא מתבצעת בעלפה על סמך דברים שאומרת הנשאת לחיללים במקום, במבחן.

מנגד ב"כ הנשאת כאמור, הפנה לפקודה, טען כי הנשאת עומדת בנווה שמאפשר כניסה לישראל ללא היתר בשל גילה.

טען כי המאשימה אינה יכולה לסתור את האופן בו מתנהלים בהתאם לפקודה, ללא עד.

שקלתי טיעוני הצדדים.

נטל הראה מוטל על התביעה להוכיח את המוחץ לנשאת בכתב האישום.

יעו בפקודת המתפ"ש לא מלמד כיצד מתבצעת הבדיקה לגבי תנועת אוכלוסיות בישראל של נשים מעל גיל 50. כמו כן לא עולה מהפקודה אם יש צורך בהתאם מרראש כניסה של אישה מעל גיל 50 עם הרשות.

לדוגמה, בפקודה הנ"ל (עמ' 8), תחת הכותרת "יציאת פלסטינים לחו"ל דרך גשר אלבני" רשם בסעיף ב' "מאושר, כאשר ככל: 1) היציאה לחו"ל דרך גשר אלבני מאושרת ולא מחויבת תיאום מרראש".

תיאום הפעולות בשטחים הינו קובץ פקודות קבוע, שנועד לתאם פעולות בשטחים שהוציאה והכניסה אליהם טעונה היתר מידיו המתמ"ק.

ההיתרים, או אי מתן היתרי כניסה לישראל, הינם תוצר של המצב המדיני הביטחוני, והתאמתו לבקשתו.

אין עסוקין בזכות קבוצה של תושב פלסטיני להכנס לישראל ללא עמידה בתנאים הנדרשים ובבדיקות הנדרשות. על המבקש להכנס לישראל לעמוד בבדיקות המנהליות ולעבור את כל הפרוצדורות הנדרשות.

גם נאשם אשר מוזמן לדין בבית משפט, על ידי בית המשפט, פונה למתח'ק עם ההזמנה ורק לאחר שעניינו נבדק מול הגורמים הרלוונטיים, הוא מקבל אישור כניסה לדין אליו הזומן, או לא.

המסמך שהוגש על ידי ההגנה עניינו פקודות קבוע, ומתייחס לתנועת האוכלוסיות בישראל למטרות שונות, מעין בו נלמד כי יש קרייטריונים שונים בנושאים ולמטרות כניסה שונות.

הדעת נותנת כי גם במקרה של אישור כניסה ללא צורך בהיתר, בשל גיל, יש לעבור פרוצדורה, פרוצדורה שאינה כפי שמסרה הנאשמת בעודותה, קרי, הגעה למחסום, מסירת מספר תעודה זהות וגיל בע"פ, ללא בדיקת תעודה, ודין בתובנות בה, כדי לאפשר את כניסה (ראו גרסתה בעמ' 81 סיפה).

יתר על כן, אם ההליך היה כה פשוט, מדוע החזיקה הנאשمة בתעודה על שמה של אחרת אותה רכשה לדבריה בתמורה לאלף ל"נ. הנאשمة נשאה באשר לשימוש בתעודה הכהולה על שם עפוף שנמצא בכליה, ומסרה כדלקמן: "רק בשביל לעبور במחסום, אבל אני זקנה ומבוגרת לא מחפשים עלי...". (ראו ת/1 גליון 3 שורה 47, שורה 51). בהמשך (שורה 53) מסרה: "אני מראה אותה מרחוק, זה לא המחסום של היום, השתמשתי בה בראש אל עמוד שער שכם".

עיוון בפסקה מעלה כי בית משפט דנו בטענה לפיה לא נדרש היתר כניסה בשל גיל, ומצאו לקבללה.

במ"ת (ק"ג) 17-08-2023 **מדינת ישראל נ' פDEL אעמר** (14.8.17), כנגד הנאשם שם הוגש כתוב אישום בגין עבירה של כניסה לישראל שלא חוק. בא כוחו טען כי יש להורות על מהיקת כתוב האישום וזאת לנוכח גילו וההוראה בפקודת המתפ"ש.

לא הייתהחלוקת שהמשיב היה בן 55 במועד הכניסה לישראל.

שם ב"כ המדינה טען כי לאור קיומם של מספר מאסרים על תנאי עניינו של המשיב הרי מדובר למי שקיימת עניינו מניעה מלהכנס לישראל וכן אינו נמצא תחת הכלל שפורט בפקודה ועלוי להציג באישורי כניסה.

כבוד בית המשפט לא קיבל את הטענה וקבע כי הסעיף הינו חד משמעי ומפורט וקבע כי האישור חל "...בהעדר מניעה בטחונית".

כבוד בית המשפט קבע כי אישום פלילי אינו מהווה מניעה בטחונית, אלא יכול להיות טעם לקיומה של מניעה שכזו. למשל הוצג בפניו מסמך המצביע כי הנאשם היה מנוע בטחונית מלהכנס לישראל, קבע כבוד בית המשפט שהכלל בעניינו חל בהיותו בן 55, והוא מושחה להכנס ללא היתר, ומשכך קבע שהמשיב לא עבר את העבירה המויחסת לו בכתב האישום והורה על ביטול כתוב האישום ושחררו.

עם זאת, עיכב את החלטת הביצוע על מנת לאפשר למدينة לשקל הגשת ערעור.

לצין כי לא מצאת שמדובר ערעור על ההחלטה כבוד בית המשפט.

בת"פ 16-04-2023 (רملיה) **מדינת ישראל נ' הייאם מרמש** (17.5.16) חזרה בה התביעה מכתב האישום לאור

הטענה בדבר גילו של הנאשם.

הטענה בנסיבות שהיתה שగברים מעל גיל 55 לא צריכים אישור כניסה ולן הנאשם, שהוא בן 58, לא עבר עבירה של שחיה בלתי חוקית.

משמעותו, אותה מASHIMA אשר הגישה את כתוב האישום בהליך שבפני, הגישה את כתוב האישום בת"פ 16-04-12786 וחרזה בה מכתב האישום בשל אותה טענה.

כאמור לעיל, הדעת נותנת כי יש ממש בהשערת ב"כ המאשימה לפיה יש צורך בבדיקות לעניין מניעה ביטחונית, אם קיימת או לאו, בטרם יתאפשר כניסה פלסטינים לישראל ללא היתר בשל גילים.

יתר על כן הדעת נותנת כי יש לעבור פרודורה מסוימת בטרם כניסה לישראל, גם אם הפקודה מאפשרת כניסה ללא היתר בשל גיל, פרודורה במהלך נבדקים הנתונים הנדרשים.

יחד עם זאת, לא הובאו לפני ראיות כיצד מתבצעת בפועל הבדיקה, כיצד מתנהלים פלסטינים העונים על קритריון הגיל המותר, היכן נבדק אם הפרטים שמוסרים נכונים, האם די להגע למחסום ולהציג תעוזת זהות, או שמא די באמירה מילולית של הפרטים מפני המבקש להיכנס, והעומד במחסום בודק את פני הנבדק מול הנתונים בסופו במחסום, כפי שטען ב"כ הנאשם.

בית המשפט מכיר על פי הראיות שמנוחות בפניו.

בנסיבות שלפני הגם שאפשרי למאשימה להביא ראיות זמה, וסבירתי שיש מקום בעתרת המאשימה להביא ראיות זמה, כדי לבדוק לא הובאו הראיות.

בנסיבות בהן מדובר בהליך פלילי ומהמצאים ת/14 ו-ת/13 לא עליה כי קיימת מניעה ביטחונית בעניינה של הנאשם, מהמצאים הנ"ל עולה כי לנאתה אין היתר כניסה כדין, אולם פרטים נוספים, קרי, מניעות כלשהן, לא צוינו במסמכים. משכך, בנסיבות בהן המנעה לאישור כניסה לאישה שעברה את גיל ה - 50 הוא מנעה ביטחונית, ולא הוכחה מנעה כזו, ועסקנן בהליך פלילי, מצאתי כי יש לאפשר לנאתה להנות מהספק ולזכותה מעבירות כניסה לישראל שלא כדין.

עם זאת, ולמען הסר צל צילו של ספק, החלטתי בנסיבות הנדון אינה מלמדת על הכלל, אין ללמידה ולהסיק ממנה כי כל תושב שטחים שעומד בקריטריון הגיל ולא קיימת מנעה ביטחונית בענייננו, יכול להכנס לישראל מבלתי לעבור כל פרודורה, הדעת נותנת כי יש לעבור פרודורה כל שהיא.

עם זאת בנסיבות בהן לא הוכח בפני הנהל ליישום מדיניות גורמי הבטחון, והتبיעת העלתה סבירה בלבד לעניין שימוש הנהל, ועסקנן בהליך פלילי, מצאתי, בנסיבות הנדון להורות על זיכויה של הנאתה מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין מחמת הספק.

לאור האמור לעיל, אני מורה על זכיה של הנאשפת מחמת הספק מעבירה של כניסה לישראל שלא כדין המიוחסת לה באישום הרaison, החמישי והישי.

האם הتبיעה הוכיחה שהנאשפת עברה עבירות של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו והתחזות לאדם אחר?

מטעם המאשימה מסר עדות השוטר יוסף שניידר.

מעודתו עליה כי שבוע שעבר ליום 24.2.16, ביום רביעי, נגשה אליו הגב' לוסקי ומסרה לו כי גנבו לה את הארנק. הוא התבונן בצלמות, לא הייתה מצלמה שהיתה מכוונת לאחור בו לטענת גב' לוצקי גנבו ארנקה. משכך פנה לבעל הבسطה שgam לו מצלמות בחנות, התבונן בסרטון בצלמות הנ"ל. בשל מניעה טכנית לא עלה בידו להעתיק הסרטון, משכך צילם הסרטון באמצעות הטלפון הנייד שלו, והפנה את הגב' לוצקי להגיש תלונה. בהמשך העביר את הסרטון לחוקר, הסרטון הינו המוצג שהוגש במהלך הדיון וסומן כת/3.

לדברי העד הוא התבונן בסרטון ויזיה את החשודה, בלי לדעת מי היא.

שבוע לאחר מכן, הוא הגיע לשוק, החנה את אופניו על اي תנועה. כמטר וחצי לאחר כניסה לשוק, ראה מולו את האישה מהסרטון.

בתחילתה הוא לא זיהה את פניה אולם ראה שהיא לבושה באותו בגדים שהיתה לבושה שבוע לפני כן, כפי שתועדה הסרטון, ובלשונו: "זה ממש בולט, זה היה ממש מdziים. אני מרים את הראש, וזהו אותם פנים" (עמ' 43, שורות 17-16), בהמשך בחקריתו הנגדית הבהיר "בצלמות של השוק רואים בבירור את הפנים שלה" (עמ' 49 שורה 5).

לדבריו פנה אל הגב' הנ"ל וביקש ממנו שתציג תעודת זהות, היא חלה להתחמק והתחלפה לבrouch, הוא תפס בידה ואמר לה שהיא עצורה. הוא ניסה למשוך אותה ללא הוועיל, משכך קיבל אותה ביד והואivil אותה לנקודה, כאשר כל אותה עת התקף של החשודה היה בידיה.

העד מסר כי הוא השגיח על התקף מאוחר ומאיירועים נוספים הוא יודע שהגנבים בדרך כלל זורקים את שלל הגניבה (עמ' 43).

מסר כי כשהם הגיעו לנקודה, הוא נכנס את החשודה למשרדו וביקש סיוע והגיע שוטר, דהاش קטימה. החשודה מסרה שאינה דוברת עברית והשוטר דבר אליה בעברית.

חשודה הציגה בפניהם תעודת זהות. שאלו אותה לשם והיא הציגה את תעודת הזהות ואמרה זאת אני.

מסר כי הוא הסתכל בתמונה בתעודת הזהות, והתמונה לא הייתה דומה כלל לחשודה. החשודה לקחה כסוי, כיסתה את פניה ושאלה אם עכשו היא דומה, והשוטר השיב לה שעדיין לא (עמ' 43).

תעודת הזהות שהציגה החשודה הינה מוצגת כת/4.

העד מסר כי ביום שנטפסה הנאשפת היא הייתה לבושה באותו בגדים שהיתה לבושה במהלך האירוע מעורבת

הגב' לוצקי, כפי שעה ממוitzג ת/7 (עמ' 45).

בחקירה הנגידית נשאל והשיב כי הוא הבחן בנאשمت בעת שהוא נכנס לשוק, הוא ראה אישת שעונה לתיאור שהוא ראה שבוע קודם לכן בסרטון, טען כי הסתכל ובלשונו "כל כך הרבה על המצלמות שם" (עמ' 49, שורה 12) שהוא משכח את תשומת ליבו איך שהוא נכנס לשוק, כmeter אחורי שהוא נכנס.

טען כי ביקש ממנה להזדהות והוא הצליפה להתחמק (עמ' 49). טען כי הנאשמת מצולמת אצלם באربعة סרטונים, נשאל והשיב כי דיבר אותה בשפה העברית ועד לרגע שנפגש אליה בשוק לא ידע מי זו, גם שראה אותה בסרטונים, גונבת.

מסר כי למשיב זכרנו החשודה דברה אותו בעברית ואמרה לו שהוא הולכת, אמרה לו שהוא לא מפה והחלה ללקת, הוא נעמד מולה וניסה לדבר אליה והוא ניסתה לבסוף, בשלב הנ"ל, הוא תפס לה את היד ואמר לה שהוא עצורה ושתבוא למשרד (עמ' 50 רישא).

העד לא זכר לומר אם הוא היה עם מדימ, טען כי אפשרי שכן.

טען כי לא האשים את החשודה בעבירה של התנגדות לאלימות, ולא בעבירה של ניסיון לבריחה.

במקרה הנדון לא זכר אם היה עם מדימ, אך בוודאי לטעמו החשודה התנהלה באופן מהוועה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שנתנה שם של מישחו אחר, וניסתה להכשיל השוטרים, וטענה שהוא בכלל לא מהמקום. מסר כי טענה שאינה דוברת עברית ולכן העד זימן שוטר דובר ערבית.

גם כאשר הגיע שוטר דובר ערבית, הציגה תעוזת זהות של מישמי אחרת ושמה כיסוי על ראה ואמרה שעכשיו היא דומה לאחרת שתמונה מתויה מצויה בתעוזת הזהות.

רק בתחנה הוא ידע את שמה (עמ' 50 שורות 11-15).

נשאל אם בעת שביקש מהנאשמת תעוזת זהות בעברית, היא הוציאה את תעוזת הזהות, השיב, שהיא ניסתה לבסוף.

נאמר לעד שאפשר שלא הבינה את דבריו, השיב השוטר שאפשר. יחד עם זאת מסר כי ביקש סייע והגיע שוטר, דחאש קטימה, שהוא דרוזי ופתחו ערבית, והשוטר תהאל את החשודה לגבי שמה בלבד ולא תושאלה לגבי פרטים אחרים (עמ' 50 שורה 22), תחקור ראשוני בלבד, והוא מסרה שמות של אחרים. הזדהתה בשם של מישחו אחר והתעקשה שתעוזת הזהות שהיא הציגה, היא תעוזת זהות שלה, והוא המצולמת בתעוזת הזהות (עמ' 50).

הנאשמת נלקחה בסיע של השוטר דובר הערבית לתחנה, הויל והעד רוכב על קטנווע ולא יכול היה להוביל את החשודה לתחנה.

בשיטה הוא הודיע לה שהיא עצורה וכבל את ידה ואת ידה השנייה הוא קיבל במשרד.

העד נשאל והשיב שהוא לא מסר לנאשמת את זכויותיה להיוועץ, הוא אמר לה שהיא עצורה ושאל אותה לשמה. הוא גם לא אמר לה שזכותה לא להפליל את עצמה (עמ' 51).

נשאל והשיב שלמרות שהיא אמרה שאינה דוברת עברית, היא אמרה בשפה העברית שיש לה תעודת זהות בארכן.

נשאל, השיב ומסר כי לא נערך חיפוש על הנאשמת בשטח, נערך חיפוש בתיק שלה, בתיקה נמצא ארבעה מכשירי טלפון. טלפון אחד מסווג נוט היה פתוח ונעול בסיסמה. הנאשمت מסרה כי את הפלאפונים, שניים מהם, מצאה על גבי בסטה ואחד מהם שלה.

במה שמצא מכשיר נוסף בתוך הבטנה של התיק, שלא עלה בידי הנאשمت ליתן הסבר אודותיו (עמ' 51).

השוטר קטימה דה האש אף הוא מסר עדות, ובמסגרת עדותו טען כי הוא פגש בנאשמת בנקודות המשטרת של שנידר, בשוק (עמ' 24 שורה 22), מסר ובלשונו "היא בהתחלה לא שיתפה פעולה, לא רצתה להודות, מה זה להודות, להזדהות" (עמ' 24 שורה 2).

לפי הטענה המשטרתי הוא זיהה שתעודת הזהות אינה שלה (עמ' 24 שורה 3).

בחקירתו הנגדית מס כי הוא אינו זוכר ממי הוא קיבל את תעודת הזהות של הנאשמת, מסר כי הוא ביקש מממנה תעודת זהות, ובלשונו "לא, מה זה בקשתי מממנה, לחתמי מממנה תעודת זהות, משנידר, מי שהוא שם" (עמ' 25 שורות 6 - 14).

עוד מסר כי הוא ראה את הסרטונים בהם הנאשמת לכוארה בצעה עבירות, הכניסה את ידיה לתיקם של אחרים. כמו כן הוא תרגם את החקירה (עמ' 26).

באשר לגרסת הנאשמת, הנאשמת טענה בעדותה בבית המשפט כי היא עברה בשוק לknut פריט לבוש והבינה בשקייה שהיא בה טלפון ולקחה את השקית על מנת לשאול של מי זה, בשלב הנ"ל הגיע שוטר ותפס אותה מאחור. השוטר אמר לה שמכיר אותה מלפני 3-4 שנים וامر לה שמה עפוף מיפו.

נאשמת אמרה לשוטר שהיא לא עפוף והוא לא מיפו והשוטר בעט בה, נתן לה מכות, סחוב אותה ונתן לה מכות ברגלי, מצד ימין, וכן משך לה את המטפחת מהראש (עמ' 61).

טענה כי היא לא סרבה לשותף פעולה עם השוטר ולא ניסתה להכשילו ולא התזהה לאחר.

השוטר תפס אותה בכ��ף, משך אותה למשטרת, סחוב אותה.

טענה כי לא הייתה לה תעודת זהות בכלל (עמ' 61).

טענה ובלשונה, כי נהיה לה כחול באזור הירך, סמוך לעכוז וגם סמוך לברך, והוא צולמה בתקנת המשטרת (עמ' 63).

טענה כי היא עברה במחסום עם צילום תעודת הזהות שלה. כשהשוטר שנידר תפס אותה לא הייתה לה תעודת זהות, היה לה צילום של תעודת הזהות (עמ' 64).

כשנשאלה מהין תעודת הזהות שנטפסה, השיבה שלא לשאלת שנסאלה, השיבה שהשוטר שנידר תפס אותה, הוא

אמר לה אני מכיר אותו מלפני ארבע, חמש שנים.

העדת לא ידעה מהיקן השוטר הביא את תעודת הזהות של עפוף, לטענהו הוא ראה לה את תעודת הזהות כשהוא לקח אותה לתחנת המשטרה ברמלה (עמ' 64).

נשאלת באיזה שם היא הציגה את עצמה, השיבה שקוראים לה כ מלאה גבר חסן אלנקלה, והוא מוכרת הציבור בשם מג'דה. טענה כי בתחילת מסירה את השם מג'דה, ובחינה מסירה את השם כתוב בתעודת הזהות שלה שזה כ מלאה.

טענה כי את תעודת הזהות זו היא הציגה במקור במחסום, אולם כשהשוטר שניידר תפס אותה, הצלום לא היה ברשותה (עמ' 64). הצלום היה לדבריה בין חפציה, בין החפצים שהוטר השילך, השוטר השילך את כל תכולת התקין (עמ' 65).

עת שאלתי את הנואשת אם השוטר תפס אותה בתוך השוק, היכה אותה, לקח את תיקה והפר את תכולתו על הרצפה בשוק, השיבה: "כששבב אוטו מתחילה הכניסה של השוק, נפלו כל הדברים שלי על הרצפה" (עמ' 65). בהמשך, טענה כי השוטר לא זרך את הדברים שלה על הרצפה, טענה כי הוא סחב אותה והם נפלו, בהמשך טענה כי השוטר,ומי שהיה איתו, הרימו את הדברים (עמ' 65).

טענה כי תעודת הזהות הייתה מוקופלת עם מסמכים נוספים אותם היא לא מצאה.

היא ראתה שהיא עם השוטר עוד מישחו שהרים מהרצפה, לא שוטר, השוטר היה בלבד, גברים שעמדו במקומם הגיעו והרימו את הדברים וחזרו לתיק. חלק מהדברים שהרימו אותם הגברים, הם החזרו לתיקה, עם זאת היו מסמכים שהייתה לא ראתה אותם ולא נמצאים בתיק (עמ' 65).

דבקה בגרסתה לפיה השוטר אמר לה שהיא עפוף והוא מכיר אותה מזמן (עמ' 66).

נאמר לעדתה שהשוטר שניידר מסר כי הייתה ברשותה תעודת זהות על שם של עפוף כאלותי, השיבה העדתה שהשוטר שאל אותה אם יש לה תעודת זהות והיא השיבה בשלילה והוא, השוטר, אמר לה שיש תעודת זהות שלה (עמ' 81).

נאמר לעדתה שבחקירהה היא מסירה שעם תעודת זהות של עפוף היא עברה את המחסום, ושילמה עבורה אלף ל'. העדתה שללה את הדברים שעבדה שהשתמשה בתעודה על מנת לעבור את המחסום, והראתה אותה מרוחק לחילימ. טענה כי היא איננה זוכרת שאמרה במשטרת שהיא קנתה את התעודה תמורת אלף ל' ו/או כי מוכרים תעודות באلف ל' או חמיש מאות ל' (עמ' 82).

באמירתה במשטרת המוצג ת/11, לאחר שהתיעיצה עם עו"ד זינאטי, אישרה הנואשת כי השוטר ביקש ממנה תעודת זהות והיא אמרה שאין לה (גלוון 2 שורות 29-30). טענה כי שמה הוא כ מלאה ג'ابر נאיליה אולם לשוטר היא אמרה ששם מג'דה כי כך היא מוכרת (גלוון 2 שורות 35-36).

טענה כי אינה יודעת מאמת תעודת הזהות והיא לראונה רואה את תעודת הזהות.

טענה כי תעודת הזהות לא נתפסה בחזקתה ולא בארנקה למורת השוטר טען כך (גלוון 3).

כפירה בכר שהוא כיסתה את ראה בכיסוי לבן ואמרה שהוא דומה לדמות הנצפית בתמונה בטעות זההות שהציגו.
כפירה בכר שסרבה לחת לשוטר את תיקה וכפירה בכר שהוא אמרה לשוטר ששםה עפאל.

באמירתה הנוספת המוצגת ת/1, שנמסרה גם היא לאחר שהנאשמה נועצה עם עוזד זינאתי לפני החקירה, והחקירה תורגמה עוזד השוטר קטיימה דהאיש, טענה שהיא לא השתמשה בטעות זההות הכחולה שנטפסה ברשותה (גלוין 2 שורה 15).

טענה כי את תיעודת הזהות קנתה באלו'lein ממשהו שנפטרה והוא איננה מכירה את האשה שתמנונתה נמצא בטעודה ששםה עפאל קהלווי (גלוין 3 שורות 47-50), ציינה כי השתמשה בטעות זההות על שם עפאל על מנת לעבור במקריםים, היא הייתה מציגה את התיעודה מרוחק. כשהנאמר לנאשמת שבעלת תיעודת הזהות אומרת שנגנבה לה התיעוד מהתיק בדרך שהיא גונבת, טענה שרכשה את התיעוד מזמן (גלוין 3 שורות 65 - 66).

המסגרת הנורמטיבית וההלכה הפסוקה:

עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו מעוגנת בסעיף 275 לחוק העונשין.

הסעיף מורה:

"העשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא מלא תפקידו כחוק, או להכשילו בכר...".

בhalca הפסוקה נקבע באשר ליסוד הפید: **"העשה מעשה". מעשה מכל סוג שהוא** (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפליליים" חוק העונשין, חלק שלישי, עמ' 1657).

באשר לנסיבות, מדובר על שוטר כשהוא מלא תפקיד כחוק, תפקיד שהוא במסגרת משימות המשטרתית **"כל אימת שהוא עשה שימוש בסמכויותיו כשוטר, ואפילו עשה הוא זאת בשעה שאינו במשמרת שברגע שישוטר מחייב לעשות שימוש בסמכויותיו כשוטר - הריהו בתפקיד בכל הקשור לעבירות האמורות"** (ראה שם עמ' 1648).

באשר ליסוד הנפשי, העבירה הינה עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית הדורשת כוונה **"בא היסוד הנפשי על סיפוקו בשנים אלה: ראשית - במודעות" כלפי "טיב המעשה" ותקיימות ה"נסיבות"; ושנית - בנוסף לכך - בעשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע (דווקא) לשוטר או להכשילו דווקא במילוי תפקידו** (ראה שם עמ' 1658). **למושג "להכשיל" או "להפריע" יש משמעות רחבה בפסקה, בירחה משוטר המבקש לעזרך כדיין את הבורת, מסירת שם כזוב לשוטר, סירב להטלות לשוטר, כל אלה ניתן להכניס תחת הכוורת להכשיל או להפריע"** (ראה שם עמ' 1659).

סעיף 441 לחוק העונשין, עניינו התחזות אדם אחר.

הסעיף מורה:

"המתיצג בכזבcadm אחר, כי או מות בכוונה להוננות דין...."

היסוד העובדתי הוא המתיצג בכזבcadm אחר, אולם יש צורך בסיס נפשי בכוונה להוננות.

רק התוצאות בכוונה להוננות מהוועה עבירה פלילתית (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפליליים" חוק העונשין, חלק שני, מהדורה תשס"ו, שם בעמ' 972).

במסגרת היסוד העובדתי יש להוכיח את התיבעה המתיצג, הכוונה שמציג את עצמו או המתצההcadm אחר.

באשר ליסוד הנפשי יש להוכיח את הczב בשקר, צריך להוכיח שהאדם מעמיד פניםcadm אחר בכוונה להוננות.

מהכלל אל הפרט:

אני סבורה כי התביעה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר שהנאשمة עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

אני מעדיפה את גרסת השוטרים שניידר ודאהיש קטימה, אשר מדבריהם עליה שהנאשمة הציגה בפניהם תעוזת זהות שאינה שלה והתחזהה בשם של אחרת, המוצג שסומן כת/4. תעוזת זהות על שמה של כלותי עפאל, שהתמונה בתעודה לא הייתה דומה לנאשمة, תמונה של אשה צעירה. הנאשمة CISITA את ראהה בכסוי ראש וטענה לאחר CISI פניה שהיא דומה לדמות המצולמת בתמונה. זאת ועוד, בבדיקה מול הנתונים במערכת שביצע השוטר קטימה עליה שתעוזת זהות איננה שייכת לנאשمة (עמ' 45 שורה 14).

לא זו אף זו, כאמור לעיל, הנאשمة הודהה באמرتה במשטרת, המוצג שסומן כת/1 מיום 28.2.16, כי היא קנתה את התעודה ב-אלף ל"י ממישמי שנפטרה. כמו כן מסרה כי היא קנתה את התעודה ממישמי "שגרה בחדרה, שמה אם אחמד, לא יודעת שם", כך בלשונה (גילון 3, שורה 72).

נאשמת טענה כי היא לא מכירה את עפאל כלותי, והשתמשה בתעוזת זהות הכחולה שלה על מנת לעבור במחסומים, ומאחר והוא זקנה ומבוגרת, כך בלשונה, לא מחפשים עליה. טענה כי היא מציגה את התעודה לשוטרים מרחוק (גילון מס' 3, שורות 48-53).

משמעותה הודהה באמرتה מיום 28.2.16, לאחר שנעיצה בעו"ד ובטרם החקירה, שהיא התחזהה בתעוזת זהות של אחרת, על מנת לעבור במחסומים. גם שבאמرتה הנוספת, המוצג כת/11, כפירה בכך, וטענה שאמרה לשוטר שאין לה תעוזת זהות (גילון מס' 2, שורה 30), עם זאת אמרה לעיל, עת נשאלת כיצד היא הציגה את עצמה בפני השוטר, מסרה שהיא אמרה ששם מלאה גבר נאילה וגם אמרה ששם מג'דה. כאמור טענה כי לראשונה היא רואה את תעוזת זהות שהציגו בפניה בחקירה. טענה שהשוטר הוא אשר אמר לה ששם עפאל ולא היא טענה שקוראים לה עפאל. כאמור כפירה בכך שתעוזת זהות של עפאל נמצאה ברשותה.

אני סבורה כי חרב הכחשתה של הנאשمة באמرتה הראשונה את החשד המיוחס לה לעניין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזהות לאחרת, מאמרתה הנוספת המאוחרת ומועדות השוטרים עליה כי התביעה, הוכיחה מעלה לכל ספק

סביר שהנאשمت עבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו ובאופן שהנאשמת מסרה פרטים של אחרת לשוטר והזדהה בשם של אחרת.

אני סבורה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשمت עבירה של התחזות לאדם אחר במטרה להונאות, באופן שהנאשמת הציגה את עצמה בתעודה זהות של אחרת בפני השוטרים.

ההגנה טענה שלא הוכחה עבירה של הצלת שוטר הויל ואפשרי שהנאשمت לא ידעה כי מדובר בשוטר, הפנתה לכך שהשוטר מסר כי הוא לא זוכר שהוא לבש מדים. משכך אפשרי שהנאשمت כלל לא ידעה שעסוקין בשוטר.

עוד טענה ההגנה כי הנאשمت לא התחזקתה בשם של אחרת אלא מסרה את שם החיבה שלה, והשוטר בטיעות סבר שהתחזקה בשם של אחרת בעת שבדק בתעודה הזהות שלה וראה שהשם שנמסר הוא לא אותו שם הרשום בתעודת הזהות.

עוד טענה ההגנה כי לא נמסרה לנאשמת סיבת העיקוב והשוטר לא הזדהה בפניה. כמו גם לא נמסרו לה זכויותיה, זכות ההיוועצות והזכות שלא להפליל את עצמה.

لتעמי אם המאשימה הייתה מיחסת לנאשמת עבירה של ברירה ממשמורת חוקית, או עבירה של התנגדות למעצר היה ממש בטענה לפיה יש משמעות לכך שהשוטר שניידר לא הזדהה כשוטר ולא הודיע לחשודה את סיבת המעצר.

יחד עם זאת, במקרה הנדון לא מি�יחסות לנאשמת העבירות של ברירה ממשמורת חוקית או התנגדות למעצר. לנאשמת מיחסת עבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו באופן שהתחזתה כאדם אחר.

על פי ההלכה הפסוכה גם מסירת שם כזוב לשוטר הינה עבירה של הפרעה לשוטר במלוי תפקידו. הדעת נותנת כי גם אם בתחילת, בעת שפנה השוטר שניידר לנאשמת בשוק ובקשה להזדהות לא הייתה הנאשמת ערוה לכך שמדובר בשוטר, כתענת ההגנה, אז, בעת שהובאה הנאשמת לנקודת המשטרת ובמהמשך לתחנת המשטרת, ונתבקשה להזדהות בשפט אמה על ידי שוטר דובר ערבית, הציגה בנקודת המשטרת את תעודת הזהות של האחראית נתבקשה להזדהות, בשלב הנ"ל, הדעת נותנת כי הנאשמת הבינה היטב שפנה אליה הינו שוטר והוא זה אשר מלא תפקידו וambil את פרטיה.

גם באשר לעבירות התחזות, במקרים בהן הנאשמת הציגה עצמה כאחרת לפני השוטרים, עבירה הנאשמת את עבירת התחזות, בשים לב לכך, שהנאשמת הציגה בפני השוטרים את תעודת הזהות, המוצג ת/4, תעודת זהות של אחרת, בכוונה להונאות שלא תגלה שהותה האמיתית, ומדובר באמירה במשטרת עליה כי הייתה לה כוונה להונאות בעת שהציג תעודת זהות על מנת שיתאפשר לה לעבור במחסום, משכך התמלאו יסודות העבירה.

כאמור אני מעדיפה את גרסת השוטרים על פני גרסת הנאשמת אשר מדבריהם עליה שהנאשמת הציגה תעודת זהות על שם עפאל.

גרסת הנאשמת לפיה השוטרים הם אלה שהביאו את התעודה, אינה עולה בקנה אחד עם אמרתה המאוחרת, המוצג ת/1, ואני עולה בקנה אחד עם תאור האירוע כפי שעלה מעודותה בבית משפט.

גרסתה בבית משפט לפיה השוטר שניידר הפרק את תכולת התקיק שלה בתוך השוק ותכולתו התפזרה ומשכך לא מצאה את צילום תעוזת הזהות שלה, מסמך אותו הציגה בפני השוטרים בעת שעבירה את המחותם, וגרסתה הנוספת בבית המשפט שנמסרה בהמשך ובสมוך לגרסתה הראשונה לפיה התקיק התהפרק ותכולתו נשפכה כאשר השוטר שניידר משך בידה בעת שהובילה מהשוק לנקודות המשטרה, והשוטר, ואזרחים שהיו באותו מקום, אספו את תכולת התקיק והכינסו הדברים בחזרה לתיק, אולם מסמכים שונים, לרבות צילום תעוזת הזהות לא נמצאו, אין ידי לקבלה.

איןני מאמין לנאשمتה. גרסתה אינה אחידה, בגרסתה מצאתי סתיות רבות, הגרסה אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ואני מתיחסת עם הראיות הנוספות.

מעבר לדבריו השוטרים לא רק שהנאשמת הציגה עצמה באמצעות תעוזת הזהות של אחרת, בעת החקירה, עת נאמר לה שהתצלום המופיע בתעוזת הזהות שהציגה איננו דומה לפניה, ביקשה לאפשר לה לכוסות את פניה בכיסוי, וטענה שכאשר פניה מכוסים היא דומה לדמות המצולמת בתמונה.

לא זו אף זו, גרסת הנאשמת לפיה תכולת התקיק נשפכה בשוק ותצלום תעוזת הזהות שהחזיקה ברשותה אבד, אינה עולה בקנה אחד עם עדות השוטר שניידר אשר טען כי הנאשמת החזיקה כל העת ועד הגיעו לתחנת המשטרה את תיקה ולא מסרה אותה לאיש, והוא התבונן כל העת על התקיק על מנת שלא תעלים ראיות מהתיק, בדרך נקודות המשטרה.

מעבר לכל האמור, אם היה ממש בגרסת הנאשמת לפיה תכולת התקיק שלה נשפכה בשוק, בדרך כלל שהוא, בהתאם לאחת מהगרסאות שמסרה, הרי שהסוגיה הייתה עולה בחקירתם הנגדית של השוטרים, אשר נחקרו ארוכות בסוגיות שונות על ידי ההגנה.

לאור כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה שהנאשמת עברה עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות לאדם אחר, עבירות אשר בעברו ע"י הנאשמת בעת שנתקבשה להזדהות לאחר שהובאה לנקודות המשטרה בשוק ובהמשך לתחנת המשטרה.

האם הتبיעה הוכיחה שהנאשמת עברה עבירות גנבה:

במהלך הדיון הנאשמת כפירה בכך שעבירה עבירות גנבה, לרבות בעבירה המיוחסת לה באישום החמישי. גם שבעבירה נשוא האישום החמישי, הנאשמת הודהה במענה לכתב האישום.

Hebbitot ha-ganiva, shalosh mahan, nuberu biyom 24.2.16, b'moud han"l netuan shehnaashmat ganava m'shalosh matlononot shonot plafonim, kifi ha-uleha muobodot ha-iishom ha-sheni, ha-shlishi v'harebi. hebitot ha-nosofot, ganavat ha-arnekim, nuberu b'moudim 29.7.15 - 17.2.16

באשר לעבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי, הتبיעה עתרה להרשיע את הנאשמת על בסיס החזקה הטענה ועל בסיס עדות המתлонנות, לאחר שכל אחת מהן העידה אודות הגניבה.

התביעה הבאה בה באה באשר לאישום השני כי עדיפה גרסת המתлонנת הגב' שחר לעניין מועד גניבת הטלפון שלה על פני

עדות בעלה. העדה מסרה כי היא הגישה את התלונה ביום הגניבה והטלפון נעלם בשוק ברמלה חמיש דקות לאחר שהיא שוחחה, כמו כן מסרה פרטיהם אודiot הטלפון לרבות צבעו, ושללה את הגרסה לפיה היא שכחה את הטלפון באחד הדוכנים.

באשר לאיושם השלישי הפונתה הتبיעה לעדות המתלוננת אשר קיבלה בהמשך את הטלפון שלא לאחר שנתפס בתיקה של הנאשםת, ותארה את הטלפון בטרם הווחזר לחזקתה.

באשר לאיושם הרביעי, הتبיעה טענה כי הגם שהגב' סנדו לא זכרה את השעה המדויקת בה הגיעו לשוק, היא אישרה כי הגניבה בוצעה ביום בו היא מסרה את התלונה.

ציינה כי גם מתלוננת זו הצביעה על הטלפון שנגנב לה בין המוצגים המצלומים ב- 7/8, הטלפון שנמצא בחזקת הנאשםת עת נעצרה. הפונתה לcker שהמתלוננת שללה את הטענה לפיה היא שכחה את הטלפון במקום כלשהו.

באשר לאיושם החמישי והישי הפונתה המשימה לעדויות המתלוננות ולסרטונים בהם נראה הנאשםת מבצעת את העבירות.

באישום החמישי מייחסת לנאשםת עבירה של גניבת ארנק בצבע אדום ותוכלו ביום 17.2.16, ובאיושם הששי מייחסת לנאשםת עבירה של גניבה של שני ארנקים, ביום 15.7.29.

מנגד, בסיכוןו בא כח הנאשםת טען כי לא הוכיח שהנאשםת גנבה את הטלפון נשוא האישום השני והפונה לcker שגרסתה המתלוננת לגבי מועד ומקום הגניבה אינה עולה בקנה אחד עם גרסת בעלה אשר הובאה באמצעות השוטר שנידר.

באשר לאיושם השלישי טען כי אין ראייה ישירה המצביעת על כך שהנאשםת גנבה את הטלפון.

המתלוננת לא ידעה כיצד נעלם לה הטלפון.

באשר לאיושם הרביעי, טען כי הנאשםת עוכבה בשעה 10:22 בעוד המתלוננת מסרה בחקירהה שהגיעה לשוק בשעה 11:00. הפנה לדברי המתלוננת כפי שנמסרו באמرتה במשטרה, (המוצג נ/1), שם מסרה כי דיברה בטלפון שלא והכנסה אותו לתיקה. טען כי לכואורה הטלפון נעלם לאחר שהנאשםת עוכבה, ומשכך טען כי לא ניתן לייחס את העבירה לנאשםת.

באשר לאיושם החמישי והישי טען כי אין כל ראייה ולא נתפס דבר מהפריטים שנגנבו מהמתלוננות אצל הנאשםת מלבד כסף מזומנים, וטען שהנאשםת מסרה שעסקין בכיסף שהוא קיבלה בתמורה לעבודתה.

לחולופין טען באשר לאיושם החמישי כי ניתן להרשיע את הנאשםת בגניבת 200 ₪ בלבד.

ובאשר לאיושם הששי טען כי לא ניתן לזהות את הנאשםת בוודאות בסרטון ולא נתפס בראשותה דבר משלל הגניבה.

זאת ועוד, ב"כ הנאשם טען שלא ניתן להרשיע הנאשםת על בסיס החזקה התקופה בגניבת הטלפונים הוואיל מדובר בחפצים ניידים שעוברים מיד לידי.

כמו כן טען כי לא ניתן להרשייע את הנאשמת בעבירה של גניבת הטלפונים בשל העובדה כי עיקובה של הנאשمت נעשה שלא כדין ובניגוד לסעיף 72 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרם) ותו록 הפרת סעיף 5א' לפקודת המשטרה.

טען כי החיפוש בכלליה לא היה כדין.

השוטר לא הזדהה בפני הנאשמת, לא יידע אותה לגבי זכויותיה, לא נאמר לה סיבת העיכוב, לא נאמר לה שהיא זכאית לסרב לחיפוש, ומشكך יש לפסול את תוצר החיפוש, הטלפונים והכסף, וכן יש לפסול את הזראת הנאשمت לגבי הכספי שנגנבו, 200 ש"ח.

הראות שהובאו:

גרסת הנאשמת:

הנאשمت מסרה במשטרה שתי אמרות, האחת מיום 24.2.16 בשעה 16:59, האמරה הנ"ל נגבתה לאחר שהתייעצה עם עו"ד נビル זינאטי. באמरה הנ"ל הנאשמת טענה כי הייתה בשוק ברמלה, בלבד עם שכנה, הן קנו בגדים והוא מצאה את הפלפון מסווג עם כיסוי אפור ואת הפלפון הלבן מסווג IGLOW בתוך שקית. את השקית מצאה על גבי הבسطה עם הבגדים בשוק, היא שאלה למי זה השיר, והשוטר תפס אותה, בעת לה בברך שמאל. כפירה בכך שהיא גנבה.

באמרה הנוספת שנגבתה ממנה ביום 28.2.16 בשעה 00:09, אשר נגבתה לאחר שנזעקה בטלפון עם עו"ד זינאטי, טרם החקירה, והחקירה תורגמה על ידי השוטר קטימה דהאש, מסרה, לאחר שהוזג בפניה סרטון בו היא נצפית גונבת בשוק ביום 29.7.15, כי היא רצתה לknoot יר��ות. כשהנאמר לה שהיא שקרנית, השיבה שהיא אינה משקרת. יחד עם זאת, לאחר שצפתה בסרטון ונשאלת מה היא רואה, השיבה שהיא הרבה עם אנשים באותו יום והיתה שטויות ולא יודעת איך זה קרה (עמ' 2, שורה 28).

עת נשאלת מה היה בארנק שהיא גנבה, טענה כי לא היה מאומה והיא זרקה אותו. נשאלת אם היא מצטערת על הגנבות שעשתה, השיבה "כן, כל העולם לא שווה דקה שהייתי בכלל". באשר לשאלת כיצד גונבה את הפלאפון שנתפסו עליה ביום שנעצרה, טענה כי הטלפונים היו על הבאסטה, שאלת של מי זה והשוטר שניידר הגיע. כשנשאלת אם היא רוצה Shirao לה את הסרטוניים, השיבה "אני לקחתי אותם רק שתהיה מbasot".

כשאמר לה החוקר שהוא רוצה她说 שהיא אמרת ולא תשיב על מנת לרצותו, השיבה כי היה טלפון אחד שלו וטלפון אחד היה על הבسطה (גיליון 3 שורה 42). בהמשך כשנתבקשה לומר את האמת, השיבה שהיא הייתה בשוק פעמיים, הפעם הזאת, קרי, ביום שנעצרה, ובפעם שעברה במועד שתועד הסרטון מיום ה- 29.7.15.

התיחסה לעניין תעוזת הזהות שקנתה ממשהו אחרית, כפי שפורט לעיל, על מנת שיתאפשר לה לעבור במקרים.

באשר לטלפונים, עת נשאלת מה היא רצתה לעשות עם הטלפונים שלקחה מהתיקים, השיבה "טלפונים כאלה נמכרים יכול להיות שהייתי מוכרת אותם" (גיליון 3, שורה 55).

שאלת כיצד הוציאה את הארנקים והטלפונים מהתיקים, השיבה "למה שאני אסביר לך" (גיליון 3, שורה 57).

בஹמשך שנסאלה בשנית, השיבה: "התיק היה פתוח ואני הייתה מושכת את הארכן והטלפונים אותו דבר. יש הרבה גנבים בשוק, רק אני נפלתי?" (שם, שורה 59). נשאלת אם כל הטלפונים שנטפסו עליה ביום 24.2.16 הוציאו מהתקיים, השhiba בחוב. עם זאת כפירה בכך שהיא הוציאה תיק כשהיתה בשוק בעיר העתיקה בירושלים בשנת 2013, כמו כן טענה שהיא לא לקחה בשנת 2015 עוד דברים למעט הנצפה בסרטון שהציג בפניה.

נשאלת למניע שבגינו גנבה מתיקים והשiba שהחאים נהיו קשים יותר מבחינה כספית בתקופה الأخيرة.

טענה כי היא הייתה גונבת ארכנים שיש בהם כסף, זה היה פעמיים, וטענה כי היא לא גונבה דברים שנמכרים (גלוין 3 שורה 74).

נשאלת והשiba שאת הטלפונים שנטפסו ביום שנטפסה לך מאותו אזור בשוק (שם, שורות 75 - 76).

נשאלת אם ב - 17.2.16 היא גונבה תיק ארכן בצלע אדם שהיה בו תעוזת זהות וכיסף, השiba "אני לא לוקחת את מה שיש בארכן. לך תמי ממנה רק את מה שהיא 200 ₪... והארנק נשאר במקום...". הוסיפה כי היא משaira את הארכנים ליד הבאסטה או מתחת לבאסטה (גלוין מס' 4 שורות 83 - 89).

נשאלת אם מישהו הלחץ אותה או אמר לה להגיד שהיא גונבה, והשiba בשלילה (שורות 97 - 98). אמרה שהיא מצטערת (shoreה 95).

במהלך עדותה בבית המשפט, הנאשנת כפירה בכך שהיא גונבה.

טענה כי היא הלכה לקנות חולצה, ראתה שקיית שהיא בה פלאפון, היאלקח את השקיית על מנת לשאול של מי זה, אז השוטר תפס אותה ואמר לה שהוא מכיר אותה וקוראים לה עפוף ובעט בה. היי ברשותה רק הטלפון שלה והטלפון שהוא מצאה על הבאסטה (עמ' 61). היא לא ראתה את המטלוננות שטוענות שנגנבו מהן הטלפון והיא לא מכירה אותם.

באשר לעובדה לפיה הודתה במשטרת שהיא לך 200 ₪ מהארנק, אישרה שאמרה שלקחה 200 ₪ וטענה כי היה זה לאחר שהשוטר בעט בה והוא אמרה לו שיכתו 'ליךתי', לך תמי (עמ' 62).

גם בחקירה הנגידית דבקה בכך שהיא מצאה רק טלפון אחד (עמ' 66), והוא רק טלפון אחד בתוך התיק שלו.

נשאלת אודות השוני בגרסתה, נאמר לה כי באמרתה במשטרת, המוצג ת/11, מסרה כי הגיעו לשוק ומצאה שני פלאפונים בשקיית ובתיק שלה היה טלפון נוסף, שלא, ומעבר לאמור היא הצביעה על הטלפונים, השiba כי היה רק טלפון שלא ועוד אחד בשקיית, מסוג "גלקסי 3", והשוטר הביא בהמשך עוד טלפון אחד (עמ' 67).

אמרה שבחקרה היא אמרה שהיא יותר טלפון אחד והצביעה על הטלפונים.

נאמר לנאשנת שבחקרה במשטרת היא אמרה שלקחה את הטלפונים והוציאה אותם מהתקיים (עמ' 68 שורות 3 - 4). השiba כי הרביצו לה ולחצו עליה והוא אמרה לשוטר שיכתו מה שהוא רוצה לכתוב (עמ' 67). מהלחץ שלה היא אמרה את הדברים (עמ' 68), מהלחץ הודתה שאת כל הטלפונים היא הוציאה מהתקיים. טענה כי מהלחץ היא אמרה את כל הדברים שהיא אמרה, ואמרה לשוטרים לכתוב את מה שהם רוצים לכתוב, וזאת מאחר שהשוטר אמר לה שהיא

תשאר כל הזמן בכלא ולא תצא אם לא תספר את האמת, כך בלשונה (עמ' 68), אז היא אמרה לשוטר, אם טוב לך, אם נכון לך תגיד שה אני, תכתב מה שאתה רוצה (עמ' 68). העודה טענה כי כל הזמן היא אמרה שהיא לא עשתה, עם זאת טענה כי אם השוטרים רצים שהיא תגיד, אז היא תגיד, שהם יכתבו מה שהם רצים, כך בלשונה ו לדבריה (עמ' 68 שורות 23 - 28).

בהמשך עת עומרה עם העובדה שחקירותה מוקלטות, ובמהלך החקירה לא נשמע שלחצו עליה, והוא לא נשמעת אומרת לשוטר לרשום מה שהוא רוצה, השיבה שאכן השיחה מוקלטת אבל השוטרים הקילטו את מה שהםרצו.

בעת שנסאלה מדוע היא אמרה שהיא לא לקחה את כל מה שהיא בארנק ולקחה רק 200 ₪, ובעת שהיא נשאלת כיצד היא ידעה שבארנק שנגנבי היו 200 ₪, השיבה שהם אמרו לה, החוקר אמר לה בשפה הערבית.

נשאלת כיצד השוטר ידע כמה כסף לקחה השיבה שני השוטרים דברו בעברית ובקשה שיסבירו לה בעברית והשוטרים אמרו לה שהוא 200 ₪ בארנק, ונשאלת אם לקחה הכסף, והשובה בשלילה.

טענה כי היא לא אמרה שהיא לקחה 200 ₪ אלא היא אמרה "שאתה רוצה לכתוב שלקחת 200 ₪? כתוב. אבל אני לאלקחתי" (עמ' 69). טענה שאפשרי שלא הקילטו את כל החקירה הוואיל ורצו לחוץ עליה. יחד עם זאת, אישרה שבטרם נחקרה היא דיברה עם עוז'ד בטלפון.

לציין כי הנאשمة תחילתה טענה כי לא נתנו לה להיעץ טרם החקירה (עמ' 70 רישא). רק בהמשך אישרה שבטרם היא נחקרה היא דיברה עם עוז'ד בטלפון, ורק לאחר שהציגו לפניה סרטון בו היא נצפית שיצאה לשוחח בטלפון (עמ' 70, 71). טענה שהשוטר אמר שיש תמונה שהיא לקחה ארנק ואמר לה שם היא תספר היא תלך הביתה, ואם לא, היא תשאר פה. היא השיבה שהיא לא לקחה ארנק. נאמר לנאשمة שלא נשמעת בהקלטה השיחה כפי שהיא טענתה, והשובה שהשוטר אמר את הדברים לפני החקירה. אמר לה שיש מצלמות בשוק ואז היא אמרה לו ל כתוב מה שאתה רוצה (עמ' 71).

חקירה הנגדית אשרה שבו שלושה טלפונים, אחד מהם שלה ושניים היא מצאה (עמ' 78).

כפרה בכך שהיא גנבה את הטלפונים (עמ' 78). אשרה שמסרה שהיא גנבה את הטלפונים, ולטענה רק מפאת החלץ. נאמר לעודה שהיא גם אמרה שהתיק היה פתוח והוא משכה ממנו את הארנק, השיבה שהיא אמרה לשוטר שירשם מה שהוא רוצה, מהחלץ. לא זכרה שהיא אמרה לשוטר שהתיק היה פתוח והוא לקחה את הארנק פעמיים. דבקה בගרסה לפיה הכל מהלץ (עמ' 79).

עת נאמר לעודה שטענה לפיה היא אמרה לשוטר תרשום מה שאתה רוצה, וטענה לפיה הלחיזו אותה, טענותיה אין עלות בקנה אחד עם תעודת החקירה, השיבה: "יכול להיות שיש דברים שאמרתי ולא הקילטו. יכול להיות שלא הקילטו דברים" (עמ' 79 שורה 26).

נאמר לעודה שהיא אישרה בשפה הערבית שהטלפונים שהיו אצלה בתיק הם טלפונים שהיא גנבה, והשובה "למה לא הקילטו את הדברים שאמרתי מהתחלת, שהוא התחיל לקלל והתחל לצעוק עלי" (עמ' 79 שורה 30).

טענה כי שני השוטרים צעקו עליה ولكن היא אמרה מה שאמרה. כשנאמר לעודה שהיא הבירה לשוטר שהיא גונבת מתיקים כי החיים שלה נעשו קשים יותר בעת האחونة, או כי אין לה כניסה והכל נסגר בפנים, כך בלשונה, ולא נצפה

מצב של לחץ עליה במהלך החקירה, השיבת "בהקלטה זו לא היה לחץ אבל היו הקלטות שהיא לחץ", וכפירה בכך שהיא גנבה את הארנקים (עמ' 80).

ראיות נוספות:

הוגשו על ידי התביעה התקליטור שסומן כמצג ת/2, התקליטורים שסומנו כמצגים ת/3, ת/9 ו-ת/12.

ת/2 הינו התקליטור שמתעד את החקירה ת/1.

בחקירה נחקרה העדה על ידי השוטר יניב עמרם, החקירה מתורגמת על ידי השוטר קטינה דהאיש, בחקירה נוכחת גם אשה.

מצפיה בתקליטור לא עולה שהופעלה אלימות כלפי החקירה, עולה כי החקירה מתבצעת ברצף. כך, שכואורה טענתה הנאשמה לפיה לא הקילטו את כל המלל שהיא במהלך החקירה, מלל שבעקבותיו היא הודתה, אין בה ממש.

בחקירהה הראשונה שמתעודת במצג ת/11, ובתקליטור ת/12, לא הודתה הנאשمة בעבירות הגניבה. טענה כי היא מצאה שני פלאפונים והתייחסה לעניין תעודת זהות אשר נמצא בחזקתה.

התקליטורים ת/3 ו-ת/9 מתעדים את מעשה של הנאשمة בשוק.

המצג ת/3 מתייחס לארוע גניבת הארנק של גב' לוסקי, והמצג ת/9 מתייחס לארוע הגניבה הנוסף של ארנק מהגב' ורדה בר-נביא.

כאמור, הפלאפונים נמצאו בתיקת של הנאשمة.

הפלאפונים שנתרפסו תועדו, צולמו, המציגים ת/17, ת/16, ת/15, ת/8.

לצין כי המציג ת/7 הינו צלום של הנאשمة ביום בו היא נתפסה.

בתצלום נצפית הנאשمة לבושה באותו הבגדים בהם היא נצפתה בעת הגניבה מגב' לוסקי, שבוע לאחר/arou.

במצגים ת/6 ו-ת/5 פרט השוטר שניידר את סכומי הכספי שהוא מצא בתיקת של הנאשمة.

המצג ת/4 הינו צלום תעודת הזהות אשר נתפסה והבגדים אשר נתפסו בתיקת של הנאשمة.

באשר לגניבה נשוא האישום השני, מסרה עדות גב' נלי שחר (עמ' 40).

לדבריה היא הייתה בשוק ברמלה בסביבות השעה אחת וחצי בערך, למיטב זכרונה, העדה לא זקרה את השעה המדויקת, טענה כי אם מסרה באמرتה משטרת השהארוע ארע בשעות הבוקר, כך היה. מסרה כי היא דבירה בטלפון, היא הניחה אותו בתיק, וכעבור חמיש דקות בעת שחיפה את הטלפון היא לא מצאה. זה היה טלפון מסוג HTC לבן.

במהרשך היה קיבלת את הטלפון מהמשטרה (עמ' 40). היה לא הרגישה שהטלפון נגנבו וחמש דקות לפני שהוא נעלם היא דברה באמצעותו.

טלפון היה בכיס התיק, בצד החיצוני של התיק, וכנראה שהכיס היה פתוח קמעא והנאשמת הצליחה לנמנוע לה את הטלפון. היה לא ראתה מי גנבו (עמ' 41).

שללה את התזה לפיה היה שכחה את הטלפון באחד הדוכנים. מסרה כי חמש דקות לאחר שהיא שוחחה הרגישה שאין לה את הטלפון.

באשר לאיישום השלישי, מסרה את עדותה הגב' רימונה לוי (עמ' 29), אשר מסרה כי היה הגיעו לשוק בין השעות תשע לעשרה, כשהיא הגיעו הביתה בנה התקשר ואמר ששוטר הודיע כי הטלפון נמצא במשטרה ועליה לבוא ללקחו. הטלפון היה אתה כשהיא הייתה בשוק, הוא היה בתוך תיק והרוכסן היה פתוח והוא לא שמה לב שלקחו לה את הטלפון (עמ' 30). האירוע ארך ביום שמסרה את התלונה, ה - 24.2.16. היה לא שכחה את הטלפון.

בחקירה נגדית מסרה שלא ראתה שגנבו לה את הטלפון והוא לא ידעה שהוא גנבו עד שהיא קיבלה טלפון ונאמר לה שהטלפון שלו במשטרה. יחד עם זאת מסרה כי ראתה בבית שהרוכסן של התיק היה פתוח ולמייבז זכרונה הרוכסן היה סגור. היה חושדת שמי שגנבו לה את הטלפון פתח את הרוכסן הוואיל והרוכסן היה פתוח והטלפון לא היה (עמ' 31).

معدותה של העדה gab' סנדז, אשר מתייחסת לאירוע נשוא האישום הרביעי, עלה כי היה התלוננה ביום 24.2.16 על קר שנגנבו טלפון ממנה. היא הייתה בשוק, היא שכחה עם חברותה בטלוון, היא הוצאה את הטלפון מהתיק, דברה אותו, החזירה את הטלפון לתיק, לא סגרה את התיק. לאחר מכן בעת שהגיעה למספרה של חברותה, הטלפון לא היה בתיק. הטלפון נגנבו בשוק ברמלה (עמ' 55) בשעות הצהרים, היה לא הרגישה שהטלפון נגנבו. מסרה כי הטלפון שלא מתועד במוצג ת/8. היה קיבלה את הטלפון בחזרה כפי שעולה מהזיכרון שנרשם, המוצג ת/10.

בחקירה הנגדית מסרה כי היא איננה זוכרת את השעה בה הגיעו לשוק, סברה שהשעה היה תשע או עשר. נאמר לה שבמשטרה מסרה שהיא הגיעו באחת עשרה בערך, והשיבה שבמשטרה היא זכרה טוב יותר.

באשר לאיישום החמישי, מסרה עדות הגב' דבורה לוסקן.

מסרה שהיא הייתה בשוק עם נבדקה וערוכה קניות.

בקניה האחרון היה הכנסה את הארכנק לתיק ועבירה לצד השני לקנותות תותמים. בעת שהיא בכוונתה לשלם, לא מצאה את ארנקה. המוכר הציע לה להתבונן במצלמות החנות ממול. הם התבוננו בסרטון וראו כיצד שלפה החשודה את הארכנק.

באזור השוק יש תחנת משטרה, השוטר שניידר לicked את החומר שהוא אמר ללקחת, כך בלשונה, והוא הלכה לביתה. היה לא קיבלת את הארכנק בחזרה. בארכנק היו 200 ₪ ועוד מטבעות, ת"ז של בינה ושללה, ראשון נהיגה, תעוזת קופת חולים, היו לה שם זכרונות יקרים, תמונות של הוריה ותמונה של אחיה, חייל צה"ל שנרג לפניהם 45 שנה.

במהלך הדיון הוצג לפני העדה סרטון והעודה זיהתה את הארווע, זיהתה את עצמה וצינה כי רואים אין שהחשודה מוציאה את הארנק מתיקה שלה ומכניסה אותו לתיק של החשודה. הארנק הוא במצב אדום.

בחקירה הנגדית חזרה והבהירה מה היה לה בתיק. הבהירה כי בעת הארווע היה לא ראתה מי גנב את הארנק.

תארה מה היה ראתה בתקליטו. טענה כי לא הרגישה כיצד הנאשמת כייסה אותה.

נשאה והשיבה כי היה לא שכחה את הארנק על הדוכן, מסרה כי היה זה הדבר הראשון אותו חניכסה לתיק.

בחקירה חוזרת מסרה כי חמש דקות חלפו בין המועד בו שילמה לבין המועד בו גلتה شيئا' לא את הארנק, בדוכן התותמים.

העדה גב' ורדה בר-נביא, מסרה עדות שמתיחסת לאיישום הששי.

לדבריה, היא הייתה בשוק וכוייסה ביציאה מהשוק לאחר שחיפשה דברים בגלגל, היא הרגישה שהתיק שלה קל, היה צעקה כיiso אותו, כיiso אותו.

נאמר לה שקיימת בשוק נקודות משטרה. השוטרים אמרו לה שמוצבות מצלמות.

השוטרים התבוננו בצילומי וראו כיצד היה כוייסה. היה לה ארנק גדול עם מסמכים. אחרי שלושה שבועות הגיען נמצא מעט הכסף. כמו כן היה לה ארנק נוסף עם證docs ואותו לא מצאו (עמ' 33).

בארכן שנמצא היה הכל, למעט הכסף המזומן.

בחקירה **נגדית** הבהירה כי היה לה 800 ₪ בארכן הגדל והוא קנתה בערך ב- 300 ₪. 500 ₪ שהיו בארכן הגדל, נגנבו (עמ' 34), וכן גנבו הארנק הקטן עם המטבעות. היא מתבונשת שהוא לא הרגישה שפעמים כיiso אותה.

לצין כי בתקליטו ניתן לראות בבירור כיצד הנאשמת, שניתן לזהותה בבירור, פעמים מתקרבת למצלונת ומוציאיה מהתיק שלה את הארנקיים ומכניסה אותם לתוכו התיק שלה, קרי, של הנאשמת.

המסגרת הנורמטיבית וההלהכה הפסקה:

עבירות גנבה:

סעיף 384 לחוק עניינו "**דין גנבה**"

סעיף 383 מגדר את עבירת הגנבה.

סעיף 383(א) מורה: "**אדם גונב דבר אם הוא -**

(1) נוטל ונושא דבר הנadan להגנבן בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון

בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבعليו שלילת קבוע..."

היסוד העובדתי של העבירה הוא "הנטול והונשא".

הנטילה אינה מספקת, הגנבה מתבטאת בהוצאה הדבר מחזקתו של הוזלת ורחקתו ממנו, ללא הסכמתו ומתוך כוונה לשלול את הדבר שלילת קבוע, קרי, נשייה ונטילה.

היסוד הנפשי הנדרש כאמור הוא לשלול שלילת קבוע מהבעלים כשםה, שלא להחזיר את הפריטים לבעלים, שלילה לצמיותם.

מידת ההוכחה לעניין הכוונה היא צעומה יחסיתDOI לעניין זה בליך לא רשות, המלווה באי החזרה "מידית" (ראו כב' השופט קדמי "על הדין בפליליים", חוק העונשין, חלק שני, מהדורה תשס"ו - 2005, עמ' 591-619, 634, 639, 649, 655, 656).

חזקת תקופה:

בע"פ 8584 לואי שטארה נ' מדינת ישראל, (30.6.14) כבוד בית המשפט חזר על ההלכה שיצאה מיד' בית המשפט באשר לחזקת תקופה.

כבוד בית המשפט קבוע:

"כידוע, החזקה התקופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פייה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנובו (הינו, בתגובה לאחר הגנבה) יוחזק כמו שנגנוב אותם או למצער יוכל אוטם לרשותו בידודו שהם גנובים. זהה חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלולנסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להטובין הגנובים בידיו... יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התקופה, וה הנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שה הנאשם אכן ביצע את העבירה שייחסה לו... אין ספק שהמקרים ה"קלאסיים" של החלת החזקה התקופה נסבים על מצבים שבהם אדם נתפס "על חם" זמן קצר יותר לאחר אירוע הגנבה כאשר הטובין הגנובים הם ברשותו. ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגנבה ועד לרגע תפיסתם של הטובין הגנובים ברשותו של החשוד קצר יותר כך מתחזקת החזקה כי היו לו יד ורגל בעבירות שנעשו בהם" (ראו סעיפים 22 ו-23 לפסק הדין).

כבוד המלומד קדמי בספרו "על הראיות" חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009 בעמוד 1690 התיכון לחזקה התקופה:

"מכוחה של "החזקת התקופה", רשאי בית- המשפט לקבוע כי המחזק ברכוש גנוב, "סמן" לאחר גניבתו (ו"סמן" בהקשר זה, פורש על-ידי הפסיכה פירוש גמש ביותר, הכל בהתאם לטיבו ולאופיו של הרכוש הגנוב ועל-פי נסיבות החזקתו ברשות הנאשם) - "מעורב" בגניבת הרכוש, או, לפחות, "ידע" כי הרכוש שנחטפס ברשותו גנוב ובאיזה אופן גנוב. מכוחה של קביעה זו- רשאי בית- המשפט להרשיע את הנאשם, שבחזקתו

נתפס הרכוש הגנוב "סמור" לאחר גניבתו, באחריות לגניבת הרכוש, או לקבלתו במידעה שהוא גנוב".

"הנחה העובדה, הנובעת מן ההחזקת התקופה ברכוש הגנוב, יכולה להיסתר, אם הנאשם נתן הסבר, המראה שהרכוש הגיע אליו בדרך כשרה, או המעורר לפחות ספק בכךון זה; וגם בין הסבר כזה אין בית המשפט חייב להרשיء את הנאשם, אלא אם הוא משוכנע מעלה לספק סביר, על-פי מבחני הגזעון וניסיון החפים אשרתו של הנאשם מחזיבת הממציאות. וכך אם בית המשפט סבור כך, עדין עליו לשאול עצמו אם בנסיבות העניין יש להרשיء את הנאשם במעשה השוד (או הגנבה) או רק בהחזקת הרכוש הגנוב, בידיעו שהושג בדרך של פשע..."

"לענין פרק הזמן הבא בגין "סמכות" למעשה העבירה- "הלכה פטוקה היא שאין לקבוע מסמורות באשר לאורך התקופה שבה נחיזת חזקה של רכוש גנוב כתגובה...זהו עניין הנקבע לפי נסיבותו של המקרה, לאור נסיוון החפים ושורת הגזעון...".

"מחזיק בחפץ גנוב "בתכווע לגניבתו", תוחל חזקת ההחזקת התקופה על כלל החפצים שנגנבו באותה הזדמנות".

עיכוב:

חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"א-1996

סעיף 67 לחוק עניינו "עיכוב חשוד במקום"

הסעיף מורה:

"(א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העוללה לסיכון את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכוב כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמן לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה :

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעBOR עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הדמיון היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

סעיף 69 עניינו "עיכוב לחיפוש ולביקורת מסמכים"

הסעיף מורה:

עמוד 24

© verdicts.co.il - פסק דין

"הוקנעה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכליו או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מהאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כל רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרוש מהאדם למסור את שמו ומענו".

סעיף 27 עניינו "הנוהל בעיכוב"

הסעיף מורה:

"(א) על מבצע עיכוב יחולו הוראות סעיף 24, בשינויים המחויבים.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), שוטר המעכבר לפי סעיף 71, יזהה את עצמו על פי הוראות סעיף 5א לפיקודת המשטרה".

סעיף 23 עניינו "סמכות שוטר לעצור שלא צו"

הסעיף מורה:

"(א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה בת מעוצר והתקיים אחד מלאה:

(1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקום עבירה בת מעוצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עשוי לטכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(2) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;

(3) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לידי שיבוש הלि�כי משפט ובכלל זה העלמת רוכש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;

(4) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(5) האדם חשוד שעובר אחד מלאה:

(א) עבירה שדין מיתה או מאסר עולם;

(ב) עבירה בטחון כאמור בסעיף 35(ב);

(ג) עבירה לפי פיקודת הסמים המטוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, למעט עבירה הנוגעת לשימוש בשם או להחזקת שם לשימוש עצמי;

(ד) עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק חם או קר;

- (ה) עבירה אלימות בין משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991;
- (6) האדם משוחרר בעורבה, ויש יסוד סביר להניח כי הוא הפר תנאי מתנאי השחרור או כי הוא עומד להימלט מהדין, או שיש יסוד סביר לחשש שהוא נמלט ממשורת חוקית;
- (7) בחוק זה, "UBEIRA BAT MEZER" - כל עבירה למעט חטא.
- (ב) שוטר מוסמך לעזר אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתוכליות המשטרה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מצית להוראותינו על פי סמכיות העיכוב המסורת לו בדיון, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.
- (ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב".

סעיף 24 עניינו "ביצוע מעזר"

הסעיף מורה:

"(א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עוצר ויבחר לו את סיבת המעזר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעזר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודה המעידת על סמכיותו. היה המעזר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעזר לעוצר עותק מהצטו.

- (ב) הוראות סעיף קטן (א), למעט החובה להודיע לחשוד על המעזר ולמסור לו עותק מהצטו, לא יחולו -
- (1) אם ברור בנסיבות העניין, כי זהות השוטר וסיבת המעזר ידועים לעוצר;
- (2) אם מיליון עלול לסקל את ביצוע המעזר;
- (3) אם מיליון עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעזר בשעת ביצוע המעזר או להעלמת ראייה".

פקודת סדר הדין הפלילי (מעזר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969

סעיף 22 לסתמן ד' שעניינו "פועלות אגב מעזר", עניינו "חיפוש בעוצר".

הסעיף מורה:

"(א) שוטר העוצר אדם, או המקבל עזר או אסיר למשמרתו, רשאי לערוך חיפוש על גופו; בסעיף זה, "חיפוש על גוף האדם" - חיפוש על פני גופו של אדם, בגדיו או בכליו, שאינו חיפוש חיצוני או פנימי כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ז-1996.

- (ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מסמכות חיפוש על פי חוק בגופו של עוצר או אסיר.
- (ג) דברים שנתפסו בחיפוש לפי סעיף קטן (א) יוחזקו במשמורת, תיערך רישימה של הדברים שנתפסו שתיתחthem בידי המחפשים וכי חיפשו על גופו; עותק של הרשימה ימסר למי שchipשו על גופו".

סעיף 5 א לפיקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א- 1971 עניינו "הזהות שוטר".

הסעיף מורה:

- "(א) שוטר שהוא לבוש מדים יענוד תג זהה גלי לעין הנושא את שמו ושם משפחתו.
- (ב) שוטר שאינו לבוש מדים והוא משתמש במסמכות שוטר כלפי אדם, יזהה את עצמו בפני אותו אדם בציון שמו או כינויו הרשמי והיוותו שוטר, וכן בהציג תעוזת המינוי שלו.
- (ג) שוטר שהוא לבוש מדים המשתמש במסמכות שוטר כלפי אדם, יציג את תעוזת המינוי שלו מיד עם דרישתו של אותו אדם.
- (ד) שוטר ימסור את פרטי זהותו ואת מספרו האישי, לבקשת כל אדם בכל עניין הקשור להיוותו שוטר, בין אם הוא לבוש מדים ובין אם לאו.
- (ה) חובת ההזהות לפי סעיפים קטנים (ב), (ג) או (ד) לא תחול אם -
- (1) מילואה עלול לסכל את ביצוע הסמכות;
- (2) מילואה עלול לגרום לפגיעה בביטחון של השוטר או של אדם אחר.
- (ו) חלפו הנسبות שמנעו מילוי החובות לפי סעיף זה יקיים השוטר את ההוראות האמורות, מוקדם ככל האפשר".

דוקטרינה הפסילה הפסיכיתית:

ברע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (12.12.06) כבוד בית המשפט קבע:

"בהתאם לדוקטרינה הפסילה הפסיכיתית, כפי שעוצבה בעניין ישכרוב, מוקנה לבית המשפט שיקול דעת באשר לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין".

דוקטרינה הפסילה הפסיכיתית היא דוקטרינה פסילה יחסית וغمישה, שנועדה למניע פגיעה מהותית בזכותו החוקית של הנאשם להליך הוגן, שלא על-פי גדריה של פסקת ההגבלה, היה

וותקבל במשפטו ראייה שהושגה שלא כדין (ראו עניין ישכרוב, בעמ' 561-562).

דוקטרינה זו מבטא איזון בין הערכיים המתנגדים בבואה לבחון את שאלת פסילתן של ראיות שהושגו שלא כדין.

איזון זה נעשה על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי בהתאם לניסיבותו הפרטנית של כל מקרה ומרקם (ראו עניין ישכרוב, בעמ' 562). על כפות המא zenithים עומדים מצד אחד הצורך להגן על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי, ומהצד השני ניצבים ערכיים או אינטראיסים ציבוריים שונים, ובهم גילוי האמת, הלחימה בפשע והגנה על שלום הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי עבירה. לשם>Edit היצת האיזון בין הערכיים המתנגדים על בית המשפט להתחשב, כפי שנקבע בעניין ישכרוב, בשלוש קבוצות של שיקולים רלוונטיים (ראו עניין ישכרוב, בעמ' 562-566).

קבוצת השיקולים הראשונה נוגעת לאופיה ולחומרתה של אי-החוקיות שהייתה הכרוכה בהשגת הראייה. בהקשר זה נבחנות על ידי בית המשפט, בין היתר, מהות הפרעה ועוצמת הפגיעה בזכויות הנחקר, וכן נבחן השאלה האם השימוש באמציעי החקירה הפסולים נעשה במכoon ובזדון או בתום-לב. קבוצת השיקולים השנייה נוגעת למידת השפעה של אמציעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה. בהקשר זה נדרש בית המשפט לבחון באיזו מידה אי-הගינות שהייתה הכרוכה בהשגת הראייה עשויה להשפיע על מהימנותה ועל ערכאה הראייתית, והאם לראייה שהושגה שלא כדין ישנו קיום נפרד ועצמאי מאין-הगינות או אין-הગינות שהייתה הכרוכה בהשגתה. במסגרת קבוצת שיקולים זו עשויה להיות חשיבות רבה לאופיה של הראייה ששאלת קבילותה עומדת על הפרק. כך למשל, כאשר מדובר בראיות חפניות שהן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאין-החוקיות שהייתה הכרוכה בהשגתן, ובדרך כלל לא יהיה באין-החוקיות האמורה כדי לפגוע באמינוותן.

קבוצת השיקולים השלישית שאליה נדרש בית המשפט להתייחס בהתאם להלכה שנקבעה בעניין ישכרוב נוגעת לשפעת פסילת הראייה על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב, וזאת על ידי השוואת המחיר החברתי הכרוך בפסילת הראייה ל奏עת החברתיות שבפסילתנה. הפרמטרים העיקריים לפיהם נערכת השוואה זו הם חשיבות הראייה להוכחת האשמה, מהות העבירה המיוחסת לנאים ומידת חומרתה.

חשוב לציין עם זאת, כי שאלת ההתחשבות בפרמטרים אלה אינה נקייה מקשיים והיא לא הוכרעה בעניין ישכרוב.

הנה כי כן, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין ישכרוב בעצם השגתה של ראייה שלא כדין אין די להביא באופן "אוטומטי" לפסילתה. בית המשפט שבפניו מתעוררת שאלת קבילות הראייה שהושגה שלא כדין נדרש להפעיל את שיקול דעתו בהתאם לניסיבות המקירה, לעורר איזון בין הערכיים המתנגדים בהתאם לבחון את עוצמת ואופי הפגיעה הצפונית בזכות הליין הונן כתוצאה מקבלת הראייה".

מהכלל אל הפרט:

האם הוכחה עבירה גניבה?

הנאשפת לכהה-נטלה את הטלפונים ואת הארכנים- "הדבר" מבעליהם ולקח אותם לחזקתה.

הדברים שגנבה הנאשפת מהמתלוננות הינם דברים הנחוצים להיגב ונלקחו ללא הסכמת בעלייהם, ולא נטען כי הנאשפת התכוונה להחזירם לבailleם.

היסוד הנפשי הנדרש הוא כוונה לשולול שלילת קבע מהבעליים, כוונה כשמה, שלא להחזיר את הפריטים לבעליים, כוונה של שלילה לצמיתות.

העבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי עניינם גניבת הטלפונים אשר נמצאו בתיקת הנאשפת.

הטלפונים זוהו ע"י המתלוננות.

ההסבר שמסרה הנאשפת לעניין הממצאות הטלפונים בתיקה אינה עולה בקנה אחד עם ההגיוון ועם הראיות הנוספות.

מעבר לאמור באמרתה במשפטה, המוצג ת/1, הودתה הנאשפת בגין הפלफונים וחך גרסתה במהלך הדיון, לפיה הודהה בשל לחץ השוטרים בחקירה, **האמרה הוגשה בהסכמה ההגנה**.

עם זאת, גם ללא הודהה באמרתה במשפטה בגין הפלפונים ובהתיחס לגרסאותיה הנוספות בהן כפירה בכך שגנבה את הטלפונים, אין בידי לקבל את גרסתה ואני מאמין לנאשפת.

באחת מהगרסאות הנאשפת טענה שהיא מצאה שקיית ובתוכה טלפון אחד (עמ' 61, עמ' 66), בהמשך אישרה כי היא מסרה באמרתה שמצוה שני טלפונים (עמ' 67). טענה כי הטלפון/נים נמצאו/ו בשקט על דוכן בשוק, והוא בכוונתה לברר אם הם שייכים למשהו, אולם עוכבה לפני הספיקה לברר.

באשר לטלפון השלישי שנמצא בארכנקה, בთוך הבטנה, לא מסרה הנאשפת גרסה (עמ' 51 שורות 24, 25).

טענת הנאשפת לפיה היא נעזרה על יד דוכן, שם מצאה הטלפונים, ואמור עם מציאתם היה בכוונתה לברר את זהות בעל הטלפון, לא אומתה והינה טעונה בכלל. השוטר שניידר לא מסר בעדותו כי הנאשפת נעזרה ליד דוכן, כמו גם לא נחקק בסוגיה זו בחקירה נגדית.

התוצאה היא שאם נמצאו הטלפונים בחזקתה של הנאשפת בסמוך למועד בו נגנבו, בפרק זמן של שעות ספורות ממועד גניבתם, ולא הפריכה הנאשפת את החזקה התכוופה, ולא מסרה הסבר כי הטלפונים הגיעו לחזקתה בדרך כשרה, והסבירה לגבי הימצאות הטלפונים, קרי, כי מצאה אותם על דוכן בשוק, לא הוכח, אינו מתישב עם הראיות הנוספות, אינם הגיוני ואין בידי לקבללו, אז, לאור העובדה שהטוביון הגנובים נמצאו בידיה, ואמור היא לא הצליחה לסתור את החזקה התכוופה, התוצאה היא כי מכוחה של החזקה התכוופה, ניתן להרשעה בעבירה של גניבת שלושת הטלפונים, שנגנבו באותו היום בו נמצאו בתיקת הנאשפת.

באשר לטענת הגנה לפיה המתלוננת באישום השני טענה כי לכארה היא הגיעו לשוק לאחר שהנאשפת עוכבה, ומשכך בלתי אפשרי שהנאשפת היא זו אשר גנבה את הטלפון הנ"ל, הדעת נותנת כי המתלוננת טעה באשר לשעה בה היא הגיעו לשוק, שהרי בפועל הטלפון שנגנב לה נמצא בחזקת הנאשפת.

באשר לטענת ההגנה לפיה נפגמו זכויותיה של הנאשمت, בשים לב לכך שהליך העיכוב היה בלתי חוקי כמו גם החיפוש היה לא חוקי ומשכך יש לפסול את תוצריו החיפוש, אין בידי לקבל הטענה והעתירה, ואבאהו.

אני מסכימה עם טענת ההגנה לפיה היה על השוטר שניידר לפעול על פי נוהל העיכוב המפורט בסעיף 72 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרים) ועל פי הוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה. היה על השוטר להזדהות בפני החשודה, הן על פי הוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה- מעצרים) והן על פי סעיף 5א לפקודת המשטרה.

שוטר העוצר אדם חייב להזדהות בפניהם כשוטר ולהודיעו על דבר מעצרו ולהסביר לו את סיבת מעצרו.

השוטר שניידר לא הזדהה בפניהם החשודה בציון שמו, או כינויו, והיותו שוטר, ולא אמר לה את העילה בגין היא עוכבה ובמה שנקרא נעצרה, וכן לא אמר לה את זכויותיה, קרי, זכות ההיוועצות וזכות השתקה.

דא עקא, לשוטר שניידר היה יסוד סביר להניח כי הנאשמת עברה עבירה או עומדת לעבורה עבירה. השוטר שניידר זיהה את החשודה בשטח לאחר שהבחן במספר סרטונים בהם צפה שהיא מבצעת עבירות גניבה.

עת הבchin בחשודה, החשודה לבשה את אותם הבגדים אשר לבשה שבוע לפני כן בעת שביצעה את הגניבה מגב' לוצקי, ארוע שתועד הסרטון.

השוטר זיהה את הנאשמת כ"גנבת" מהסרטונים.

השוטר שניידר פנה אל הנאשמת ושאל אותה לשם, הנאשמת לא מסרה את שמה, נהפרק הוא, היא ניסתה לעזוב את המקום (עמ' 43). השוטר שניידר חסם את דרכה של החשודה באופן שנעמד לפניה ובמה שנקרא אף כבל את ידה.

שוטר רשאי לעכב אדם כאשר יש לו יסוד סביר לחשד שהאדם עבר עבירה או אמר לעבורה עבירה, במקרים סעיף 67 לחוק.

במקרה הנדון אין ספק שהיא קיימ יסוד לחשד סביר לאור הסרטונים בהם נצפתה הנאשמת מבצעת עבירות, שהנאשמת עברה או אמרה לעבורה עבירה גניבה, עבירה בת מעצר.

השוטר שאלה לשם וחשודה לא מסרה את שמה, משכך לא היה זיהוי מספיק.

לציין כי השוטר שניידר לא חקר את הנאשמת במקום בו עיכב אותה, במקום נשאלת רק לשם ולא השיבה (עמ' 50 שורות 21 - 22).

עוד לציין כי החיפוש בתיקת של הנאשמת נערך בנקודת המשטרה, והשוטר שניידר רשם את תכולת התיק, לרבות את סכומי הכסף שנתפסו בתיק, כפי שעולה מהמצרכים ת/5 ו- ת/6.

בנסיבות המקרה הנדון ניתן היה לבצע את החיפוש בתיקת של הנאשמת בהתאם להוראות סעיף 22 לפס"ד ובהתקיים להוראות סעיף 5 לפקודת המשטרה (ראו עמ' 594 ועמ' 595 בספרו של כב' השופט קדמי, על סדר הדין בפליליים,

חلك ראשון ב', מהדורה תשס"ח-2008).

באשר לתקולת התקיק בנסיבות המשטרה מסרה הנואמת כי מצאה טלפון אחד על הבسطה ואחד שלה, ואת גרסתה המלאה לגבי הטלפונים מסרה בחקירה המשטרה לאחר שהזירה ולאחר שניתנה לה זכות ההיעוץ, כפי העולה מהאמירה ת/11, הנואמת לא הודהה בעבירות הגנבה וטענה כי מצאה את הטלפונים (ת/11 גליון 3, שורות 62 - 63).

על פי ההלכה הפסקה לא כל פגעה בזכויות הנאשם גורמת לפסילת הראייה.

ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בעניין ע"פ 15-02-28090 מ"ד מדינת ישראל נ' אדרי (15.05.16), ועתר לפסול את הראייה כפי שנפסלה במקרה של אדרי.

אכן בנסיבות מסוימות ניתן לפסול ראייה, כאשר מדובר בהפרות מצטברות של הוראות החוק, העולות כדי פגעה ממשית בזכויות מהותיות של הנאשם, באיזו הכלול של האינטנסים הנוגדים, ועל מנת לשמור על זכויות הפרט וזכויות החשודים למול הנזק שעלול להיגרם כתוצאה מפסילת הראייה. במקרה שם, בעניינו של אדרי, נפסלה הראייה. שם תושאל המשיב במקום, מסר גרסה מבלי שהודיעו לו זכויותיו, גרסה מפלילה, והקשר בין הפרת הזכויות הניב את הראייה.

לא כך במקרה הנדון.

עסוקין בראיות חפציות שיכולה לעמוד בפני עצמן.

לשוטר שניידר היה יסוד סביר להניח שהנאמת עברה עבירות או עומדת לעבורי עבירות, ומשכך הייתה סמכות לשוטר מכח סעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי לבצע חיפוש אף לתפוס את החפצים שנמצאו בחיפוש.

סמכות זו הייתה קיימת בנסיבות האמורות גם מכח סעיף 5 לפקודת המשטרה. שוטר רשאי להשתמש בסמכותו אגב מעשיו, לעשות חיפוש בכליו ובגופו של העצור (ראו כב' השופט קדמי "על סדר הדין הפלילי" הליכים שלפני משפט, חלק ראשון ב', תשס"ח- 2008 עמ' 592-595). במקרה הנדון מדובר במעוכבת ולא נערך חיפוש בגופה. נערך חיפוש בגיןה לאחר שהובאה לנפקודת המשטרה, בשלב בו כבר ידועה שהמעכב הוא שוטר.

ה גם שהתנהלות השוטר שניידר לא הייתה תקינה, והוא לא התנהג כיאות, הוא לא הודיע את סיבת המעצר, לא מסר את פרטיו, לא הזדהה בפניה, ולא נטען כי היה הסבר כלשהו להשheit ההזדהות והשheit מסירת סיבת המעצר. כמו כן לא ברור מדוע מיד בעת שהגיע השוטר הנוסף דובר ערבית, לא הבahir השוטר שניידר לעצורה זכויותיה ואת הסיבה לעיכובה. עם זאת, לא עליה מחומר הראיות כי בטרם נגבו אמרותיה של הנאמת, היא נחקרה תחקרו ראשוני בשטח. נהפוך הוא, כאמור לעיל הנאמת נתבקשה להזדהות ותו לא, וה גם שבשתה לא נמסרו לנואמת זכויותיה והוא לא הזירה, הנואמת בפועל לא הפלילה את עצמה בשלב הנ"ל בטרם הוסברו לה זכויותיה בוחנת המשטרה, ולא מסרה גרסה למעט העובדה שטענה שמצויה שני טלפונים או אחד, וזאת בטרם הזירה והתייעזה עם עו"ד.

לאחר ששלמתי את כל הנדרש, לא מצאתי כי יש מקום לפסול את תוכרי החיפוש ולהתעלם מהראיות חרף התנהלותו של השוטר שניידר **"אף אם המשטרה לא פעלה כיوات בעוניים האמורים... אין בכך ... כדי להביא להתעלמות מהתשתיית הראיתית הקשורת בין המערער לבין זהות תוקפה של המתלוונת..."** (ראו כב' השופט קדמי, על סדר

הדין בפליליים, חלק ראשון א', שם בעמ' 76).

בפועל לא נגרם לנאהמת נזק מהתנהלות המשטרה. מעבר לאמור, השכל הישר מורה כי בנסיבות בהן השוטר שנידר שמר שהנאemptה לא תעלים ראיות מהתייך, כפי שהעיד, גם אם היה מתבצע חיפוש בהמשך, בתחנת המשטרה, ורק לאחר שהזהירה כדין, ורק לאחר שהסביר לה כל זכויותיה והסביר החשד נגדה, המוצגים שנטפסו בחיפוש, היו נתפסים בשלב יותר מאוחר, כמובן פרק זמן קצר, בתחנת המשטרה.

ראיות החפזיות היו ונותרו אותן ראיות חפזיות.

ראיות חפזיות שיש להן קיום עצמאי ללא כל קשר לפגמים שנפלו בהתנהלותו של השוטר שנידר עובר לחיפוש.

מדובר בראיות שהו נתפסות על ידי המשטרה גם אם השוטר שנידר היה פועל לפי הנהלים של מעוצר ומציג עצמו בפני החשודה ומזהירה ומבהיר לה את עילת העיכוב, משכך גם אם נפלו פגמים בעיכוב, אין הכרח כי הראיות שנטפסו תפסלה, ויש לבחון בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיכנית שנקבעה בפסק הדין ישכרוב ובן חיים, אם הפגמים מצדיקים את פסילת הראייה, לאור האירועים הננספים שבאו לאחר השגת הראייה.

בבחינת הפגמים שנפלו על פי מבחני ההלכה הפסקה, לא מצאתו בנסיבות המקירה הנדון, שהפגמים שנפלו בעיכוב, קרי, העודדה שהשוטר לא זיהה את עצמו ולא מסר לחשודה את העילה בגין היא עוכבה ונעיצה, ולא מסר לה את זכויותיה, כי בפגמים אלה יש השפעת יתר על הראיות שנמצאו.

ה גם שלא הסבירו לנאהמת זכויותיה בשטח, כאמור, לא נגבתה מהנאemptה הودעה במקום עיכובה בטרם הזהירה.

יתר על כן גם באמرتה הראשונה במשטרה לאחר שהסבירו לה זכויותיה ולאחר שהיא התיעצה עם עו"ד לא הודתה הנאהemptה במיחס לה. רק בחקירה השנייה הודתה הנאהemptה במיחס לה, הודעה שאינה מלאה.

לפיך, אני סבורה כי יש לדחות את הטענה לפיה בשל הדרך בה התנהל השוטר והדרך בה בוצע החיפוש בתיקת של הנאהemptה, ושל הפגמים שנפלו בעיכובה, הופרו זכויותיה באופן שמצדיק את פסילת הראייה.

לא מצאתי כי נפגעו זכויותיה של הנאהemptה באופן שיש לפסול את הראיות החפזיות, את הטלפוןים.

משנמצאו הטלפוןים בחזקת הנאהemptה כאמור לא עלה בידיה לסתור את החזקה התקופה, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי הנאהemptה עברה העבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי.

באשר לאישומים החמישי והשישי, הנאהemptה ידעה כי גנבו 200 ₪ מרנקה של הגב' לוסקי. אל מל לא גנבה הנאהemptה את האrank לא היתה יודעת מהו סכום הכספי שנגנבו.

משמעותו, הנאהemptה ידעה פרטים מסוימים אותה בביצוע העבירה.

מעבר כאמור, צפיתי בתקליטורים והנאemptה נצפית בבירור מבצעת את העבירות נשוא האישומים החמישי והשישי.

לאור כל האמור אני קובעת כי המאשינה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עבירות הגניבה המיוחסות לנ羞ת.

סוף דבר:

המאשינה הוכיחה את העבירות המיוחסות לנ羞ת בכתב אישום על פי עובדות כתוב האישום למעט את העבירה של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה ממנה מצאתי לזכות את הנ羞ת מחמת הספק.

הכרעת הדין ניתנה ביום 15.11.17, כ"ז חשוון תשע"ח, במעמד הצדדים.

המסמך הופק ונחתם היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.